

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio XXVIII. De Resurrectione Jesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

Meditatio Vigesima Octava. 343

DIES DECIMUS.
DE VITA GLORIO-
SA IESU CHRISTI.

Et

De fine Exercitiorum.

MEDITAT. XXVIII.
De Resurrectione IESU
Christi.

PUNCTUM I.

Resurrectio IESU Christi
spem nobis prabet resurrectionis ad
gloriam, & viam nobis ostendit
ad illam perveniendi.

Considera I. Resurrectionem
Domini nostri basim ac funda-
mentum esse spei illius, quam de
futura resurrectione ad gloriam
habemus. Huc usque IESUS Chri-
stus Dux noster nos per viam dif-
ficilem, arduam, & delicatæ natu-
ræ nostræ valde contrariam dedu-

xit; siquidem nos præcessit per viam humilitatis, paupertatis, mortificationis, obedientiæ, crucis, & denique ipsius etiam mortis. Sed terminus, ad quem nos per asperum hunc tramitem ducit, magno nobis esse debet solatio, cum abundantissimè compenset omnem laborem, quo eò eluctati sumus. Hic enim terminus alius non est, quam resurrectio ad vitam infinite gloriosam, & æternam beatam. Transfer te, animò saltem, ad sepulchrum nostri Redemptoris, & postquam memoriâ recolueris omnia, quæ pro nobis passus est; postquam consideraveris miserabilem statum, in quem mors ipsius corpus redegit, contemplare repentinam mutationem, quam resurrectio induxit. Vide, quomodo ille, qui abjectus, & opprobriis saturatus erat, nunc sit coopertus gloriâ, & Rex Gentium ac Dominus universorum, constitutus; quomodo ille, qui tormentorum

cruc-

crudelitate ita fuerat deformatus, ut ne figura quidem hominis amplius in ipso appareret, jam nunc pulchritudine, & claritate Solem ipsum millies præcellat; quomodo de ipsius vulneribus nihil amplius superfit, quàm cicatrices, miro splendore radiantes, veluti lucidissima ipsius Victoriæ monumenta; quomodo denique omnes ipsius dolores transferint in lætitiā & gaudia nunquam finiendā.

Cum igitur gratulatus fueris tuo Servatori ob tam felicem & stupendam metamorphosim, gratulare etiam tibi ipsi ob eandem causam; quia Resurrectio Christi est fundamentum spei tuæ, & certum pignus felicitatis, qua particeps efficieris ipsius gloriæ. Christus enim in sua resurrectione est Redemptor tuus, & Caput tuum. Si Redemptor est, perfectè ac integrè hoc fungetur officio, teque redimet abundantī redemptione, ut loquitur Apostolus; cum secun-

dus Adam non minùs possit pro
 nostra salute, quàm primus potue-
 rit in nostram perniciem. Sicut i-
 gitur primus non solùm maligni-
 tatem suì veneni transfudit in ani-
 mam, dum illam peccatò suò infe-
 cit, sed etiam in corpus, illud mor-
 ti subjiciendo: ita secundus Adam
 non tantùm liberabit animam no-
 stram à peccato, recuperando ipsi
 vitam & gratiam, sed etiam corpus
 nostrum à morte, illud resuscitan-
 do ad vitam gloriosam. Si est no-
 strum Caput, nos sumus ipsius
 membra: igitur quemadmodum
 membra capiti suo, ita & nos Chri-
 sto unitos atque conformes esse o-
 portet, sicque ipsius beatitudinis
 fieri participes.

Considera II. Christum resur-
 gendo viam nobis signâsse, quam
 tenere oportet, ut ad gloriosam re-
 surrectionem pertingamus. Sicut
 enim ipse resurgere non potuit,
 nisi prius pateretur, & moreretur:
*Oportuit pati Christum, & ita in-
 trare*

trare in gloriam suam. Luc. 24. v. 26. Ita oportet omnino, ut moriamur cum ipso, non tantum morte naturali, sed etiam supernaturali: hoc est, mori debemus nostris passionibus, nostris peccatis, nostris sensibus, & mollioris vitæ desideriiis. Nam, ut Apostolus docet, si volumus cum Christo resurgere, debemus cum Christo mori peccato, & pravis nostris inclinationibus: nec enim erimus membra JESU Christi gloriosi, si non prius fuerimus membra ejusdem patientis & crucifixi. Vis cognoscere, an partem habeamus hujus vitæ gloriosæ? percurre Mysteria vitæ Christi absconditæ, & inter dolores atque cruciatus exactæ, quam in sacris Exercitiis meditatus es. Si participasti, aut saltem participare desiderasti vitam JESU, exinanitam in Incarnatione, pauperem in Nativitate, afflictam in Circumcisione, subditam in Nazareth, & denique crucifixam in Passione;

crede certò , te quoque participem fore vitæ ipsius gloriosè resurgentis. Sed si unum non habes, stultum erit alterum prætere.

Agnosco, prò dolor ! me esse adhuc longè remotum à statu tam beatæ mortis. Agnosco , hominem veterem , id est, corruptum, etiamnum totum in me vivere. Ut moriatur , tuum est , Domine , efficere. Scis enim , amorem proprium me nimis reddere debilem, cum contra me ipsum pugnandum est. Tuum igitur est, Domine , me adjuvare; tuum est ictum mortis mihi infligere , qui pro me erit ictus gratiæ , quia me tibi vivere faciet, hoc est, vitam novam vivere, simulque spem addet vivendi tecum aliquando vitam gloriosam.

PUNCTUM II.

Resurrectio ad gloriam forma est nostræ resurrectionis ad vitam novam.

CONSIDERA: non sine justo pondere

dere & ratione asseruisse Apostolum, Christum surrexisse propter justificationem nostram; non tantum quia ipsius resurrectio est causa, sed etiam quia est forma nostrae justificationis, & quod consequens est, nostrae ad vitam resurrectionis. Atque ideo nos commonet, quod, sicut Christus surrexit ad vitam gloriosam, ita nos debemus ducere vitam novam: *Quomodo Christus surrexit a mortuis, ita & nos in novitate vitae ambulemus.* ad Rom. 6. v. 4. Corpus Christi per resurrectionem quatuor dotes acquisivit, quae mirum in modum exprimunt illas, quae vitam novam comitantur. Haec quatuor dotes sunt impassibilitas, claritas, agilitas, & subtilitas.

Impassibilitas, quae Christum, **JESUM** reddidit invulnerabilem, & ab omni tolerantia & dolore immunem, mirè explicat felicem illam animi firmitatem, omnibus, quae in vita humana accidere so-

lent, superiorem; tranquillitatem illam spiritûs prorsus imperturbabilem; & pacem illam cordis admirabilem; quæ, ut Apostolus dicit, *exuperat omnem sensum.* ad Phil. 4. v. 7. etiam intellectum nostrum, & quæ nascitur ex generosa oppressione, qua immoderata domantur desideria, & ex perfecta submissione, qua non solum pars inferior superiori, sed etiam superior voluntati Divinæ subicitur.

Claritas, qua Corpus Christi ipsos etiam Solis radios splendore superat, pulchrè depingit abundantiam illam luminum supernaturalium, quæ intellectum animæ, vitam novam agentis, illustrant, & plenitudinem illam donorum Spiritûs Sancti, qui habitat in ipsa; donum scientiæ, quo DEUM in omnibus creaturis respicit; donum intelligentiæ, quo mira facilitate & perspicaciâ mysteria obscurissima & maximè sublimia penetrat; denique donum sapientiæ, quo supra
omne

Meditatio Vigesima Octava. 351

omne, quod creatum & sensibus
obvium est, ita elevatur, ut DEUM
in se ipso intueatur, & viva simul
ac sapida cognitione cognoscat,
qua non minus cor perstringitur,
ac spiritus illuminatur.

Agilitas nobis exprimit prom-
ptitudinem & fervorem, quo ani-
ma, quæ vitam novam vivit, im-
pellitur ad executionem mandato-
rum DEI, ad praxim bonorum o-
perum, ad exercitium virtutum,
ad omne id, quod credit posse pla-
cere DEO, ipsiusque gloriam pro-
movere: ita ut, quàm primùm
advertit, DEUM aliquid velle, nul-
latenus deliberet, nec ad occurren-
tes attendat difficultates; sed om-
nia ipsi videantur plana & facilia,
quando agitur de implenda DEI
voluntate, ejusque beneplacito.

Subtilitas, quæ omnem velut
crassitiem à corporibus gloriosis
abstergit, facitque apta ad pene-
trandum sine ulla resistantia quod-
vis corpus, quantumvis durissi-
mum

mum & spississimum, optimè designat separationem, quam vita nova causat in anima, ipsam extollendo supra materiam, & totam spirituales efficiendo ac independentem à sensibus, quos refrænât, minúsque obnoxiam illis imaginibus, quas res sensibus objectæ in illorum corde efformare solent, qui vitam ducunt communem. Hæc est illa vita nova tam admiranda, quæ est fructus mortis spiritualis ac supernaturalis; quæ debet esse finis hujus sacri Secesûs; quæ debet esse meta nostrorum laborum; & quæ, cum fit viva expressio vitæ gloriosæ JESU Christi, est etiam pignus, quod nos de ea securos reddit, & unica via, quæ nos ad illam deducit.

Si commortui sumus, & convivemus 2. Tim. 2.

Quomodo Christus surrexit à mortuis per gloriam Patris, ita & nos in novitate vitæ ambulemus. Rom. 6.